

Leto II.

Izhaja vsakega 1. in 15. v mesecu. Letna naročnina 25 Din, za inozemstvo 40 Din

NA MEJAH

Štev. 23.

Ček, račun št. 12.886
Telefon Jesenice 625
Uprava in uredništvo:
Jesenice, Krekovdom

LIST ZA GOSPODARSTVO, PROSVETO IN KULTURO

Jesenice, 1. decembra 1937

Naše zedinjenje

Devetnajst let že riše zgodovina Jugoslavije v svoj dnevaik obraz treh narodov, treh slovan-skih otrok, ki so se po skupni težnji po svobodnem, narodnostno samostojnem in samohotnem izživilanju otresli tujih gospodarjev ter postavili mejo svojih političnih in gospodarskih moči. In s tistim trenutkom, ko smo sklenili mejni oklep krog svojih narodnih teles, smo zavestno stopili ali bi vsaj morali, pred globoko vprašanje, kako se udnjiti potrebam nove države, kako zastaviti in kam usmeriti moči treh različnih mentalitet, ki so s silami treh, med seboj razlikujočih se nastrojenj vtelesile pri rojstvu države spočeto hrepenenje po skupnem življenju pod eno streho. Takratnemu navdušenju je podlegla zavest, naj se v ustavotvornem načrtu podčrta slovenski, hrvaški in srbski problem, ki ga nobeni umetno povzročeni pojavi niso mogli zadovoljivo rešiti, ampak nasprotno poostriiti in naperiti drugega proti drugemu takrat, kadar bo eden zahteval večji kos pravice kot drugi, več svobode in še večjo besedo.

Vseh teh devetnajst let priča v prilog temu dejstvu s pristavkom, da se je vsa naša zgodovina do danes pisala pod pritiskom malodušnosti baš zaradi nepodčrtanih problemov vseh treh narodov, zato jih je po svojem železnem načrtu pripeljala do iztreznjenja, jim uklonila hrbte k samospoštovanju ter jim neizpodbitno dokazala, da je državorasten samo tisti narod, ki se vsikdar posveča namenu svojega vstajenja in rasti.

Politikom ni dana jasnovidnost v prihodnja desetletja narodove zgodovine in še manj morejo zmagovati zaradi tega nastajajoče zapreke razvoja, če s kakršnimkoli programom ali načrtom dajejo zaščito samo enim, njim najbližjim interesom na škodo splošnim, v tem primeru trem državotvornim družinam z različnim kulturno-gospodarskim nivojem. Tako delo lahko rodi življenje zdravega poleta in rasti, napačno pa nujno vodi v medrasni spopad, če si eden izmed narodov po svoji minimalni zmožnosti ustvarjanja na kateremkoli polju lasti absolutno vodstvo s smešno utemeljitvijo nadglasovalne zmožnosti. To pa je prvi korak k rasni diktaturi, ki je druga dva enakopravna naroda proti svoji narodni zavesti pod nobenim pogojem ne smeta dovoliti. Če bi iz tega kdorkoli hotel tvoriti vprašanja, zagovarja rasno diktaturo, ki je zmerom in še bo izzvala odpor tistih, ki so se v dobri veri, da svoj narodni kapital nalagajo na pravično tehtnico, predali njeni moči, da ne rečemo izmozgavanju.

Kdo ima sedaj največjo pravico, da se sklicuje na namen uedinjenja in pokaže na jedro tega

zgodovinskega dokumenta, ki ga je — najmanjši in umsko najmočnejši tvorec Jugoslavije — poklical v življenje, ker ga je najgloblje doumel in prvi spoznal njegovo veličino in potrebo?

Mi — Slovenci! Ker le mi pribijamo zmerom in tudi danes, kakšen mora biti narod, da lahko vrši dolžnosti proti državi, ki naj bi bila trodelno telo z enim življenjem. S svojim narodnim stališčem ustvarjamo pogoje sorazmerni pravičnosti in zato se čutimo dolžne, da misijonarimo med brati, ki pojem uedinjenja napačno tolmačijo, katero pa bi moralo biti sveto poroštvo enakovrednosti, ne pa povod hlapčevski podrejenosti, ki nam jo milostno prepuščajo.

Nasprotje temu našemu stališču bi ličilo pokritju nojeve glave s peskom medtem ko bi naši bratje bežali v velesrbstvo pod znanim geslom. Hvala Bogu, naša narodna zavest še ni izumrla, ampak se jo s takimi dejanji še bolj poživlja in obnavlja sklep, da nam ne bo nobena sila uničila individualnosti našega lastnega duha. Le tako bomo na naše socialne, gospodarske in kulturne probleme dali takšen odgovor, kakršnega naši južni bratje najmanj pričakujejo.

Veki obupa in ponižanja, ki smo ga Slovenci in Hrvati ter Srbi preživeli, niso bili zaman. Res ne. Ali pa je bilo z dnevi uedinjenja vse to končano? Ni se končalo, pač pa smo ublažili za nekaj let in se spet stopnjevalo do danes, ko moramo reči z bolešjo v srcu, da nam brat ne meri našega bogastva nič drugače kot nekaj tujec, ki je hotel zase največji delež: Daj, kar imaš! Kadar pa ne boš več imel, boš hiral! In kaj ti je še treba, da pogineš — brat?

To je vse in to zadostuje, da pokličemo priča k praznovanju devetnajstletne sreče treh otrok v skupni domovini, ki so se menda le do dobra spoznali med seboj, da si lahko kaj očitajo. Nikjer pa ne najdemo zapisano, da je Jugoslovan tisti, ki krati drugemu možnost lastne okrepitve zato, da bi se sam opomogel za čim uspešnejšo diktaturo.

Zato smo mnenja, da je naša bodočnost v naših lastnih rokah. Hočemo biti močni, ker le silnih rok potrebuje država za doseg tistih ciljev, ki jih je rodilo uedinjenje. Zato je neobhodno potrebno, da se osvobodimo nasledkov preteklosti in gospodarskega sistema sedanosti, ki vklepa razrast narodnih sil. Slovenci smo zato, da moremo biti Jugoslovani. Zato smemo s polno pravico zahtevati, da se tudi nam reže pravica z isto mero kot ostalim. Le tako bo dobilo uedinjenje spet svoj pravi smisel.

Z Jesenic

Nedavno umrli, značajni katoliški mož, Razinger Franc je zapustil župni cerkvi na Jesenicah znesek 35.000 dinarjev kot volilo za nabavo novih prepotrebnihtestencev za našo župno cerkev. Enako vsoto je zapustil Vincencijevi konferenci, pri kateri je bil soodbornik. Župna cerkev je že naročila pri tvrdki »Naša sloga« v Ljubljani pet krasnih lestencev v slogu cerkvene arhitekture, s čemer bo njena notranjost mnogo pridobila na svoji izpopolnitvi. — Vincencijeva konferenca pa je sklenila porabiti določeno volilo kot osnovo za novo otroško zavetišče, ki ga misli zgraditi kje na periferiji mesta pod naslovom »Razingerjevo zavetišče«. Želimo, da bi Vincencijevi konferenci čimprej uspelo to idealno zamisel dejansko oživotvoriti.

Cerkev na Hrušici postaja čim dalje bolj potrebna. Kraj s tisoč prebivalci v oddaljenosti trideset do ene in en četrte ure od župne cerkve vsekakor trpi zaradi težkoč pri verskem udeleževanju. Železniške zveze niso baš točno uravnane z ozirom na bogoslužje, dolga pešpot pa je utrudljiva in v zimskem času čisto zelo neprijetna. Ob danih razmerah naj Hruščani začno resno misliti na to, da si zgradijo svojo lastno cerkvico, četudi začasno zasilno leseno. Za kraj sam tudi iz raznih drugih ozirov postavitev lastne cerkve in uvedba lastnega bogoslužja ne bi bila brez dobrih posledic.

Nove jaslice bo letos nabavila mestna župna

cerkev. Mlado in staro se jih že naprej veseli, ker je gotovo, da bo z njimi za božične dni tudi med naše cerkvene stene prišlo zopet nekaj novega življenja.

Nova spovednica na moški strani v ozadju naše cerkve je nujno potrebna namesto sedanje zasilne. V teh časih, ko vse govori o potrebi verske poglobitve, si te poglobitve brez pogostih prejemov svetih zakramentov ne moremo prav misliti, teh pa ne, če se ljudem ne ustvari primerna priljubljenost. Nove cerkvene naprave bodo sicer gotovo nekaj stale, toda uverjeni smo, da bo vendar zanje obrestonosno naložen denar in da bodo verniki pri svoji znani radodarnosti zlasti domačo cerkev in bogoslužje z veseljem podprli.

Otroški cerkveni izvenšolski pevski zbor vadi vsak torek ob dveh popoldne. Znano je, da so Jeseničani skoro brez izjeme vsi izredno veliki otroški prijatelji, zlasti radi gledajo in poslušajo otroške nastope. Tako pri osmi šolski maši, ki je namenjena samo šolski mladini in je bilo ponovno povedano, da naj odrasli pri njej ne delajo napotja, odrasli kar ne morejo opustiti te maše zaradi otroškega petja šolskega pevskega zbora, ki je v zadnjem letu znatno napredoval. Cerkevni otroški pevski zbor, ki je v večjih rokah organista, bo prijateljem otroškega petja nudil priliko, da bodo mogli njegovim izvajanjem prisostvovati pri sv. mašah, namenjenim za odrasle.

Sveti Miklavž se je napovedal za letošnji v Kerkovem domu v nedeljo 5. dec. Otroke vabi v veliko društveno dvorano na razgovor in obdaritev za popoldne ob 5. — Večerni Miklavžev obisk za odrasle pa bo spremljala truma lučiferjevih pomagačev, da bo temu in onemu izprašala kosmato vest. Spored njegovega obiska popoldne in zvečer bo pester in živahen in bo nudil mnogo zabave in smeha, mladini pa

Luč v zmedo

Nobene skrivnosti ne povemo več tistim, ki pazno zasledujejo način pisanja našega lista, če poudarimo, da je duh, ki nas vodi, povsem drugačen od duha, ki vodi vodilne člane jeseniške Jug. strokovne zveze in ljubljansko centralo samo. Mi smo odkrito in brez pridržka na strani mlade katoliške delavske narodno socialne organizacije Zveze združenih delavcev in ji želimo med nami polnega razmaha in zmage.

Istočasno, ko to poudarjamo, pa rade volje priznavamo, da je veliko število članstva JSZ, ki v svoji poštenosti še ni spregledalo varljivih kart, na katere igra njihovo vodstvo. Tudi razumemo, da je marsikomu težek prelom z organizacijo preteklosti, v okrilju katere se je on sam pošteno trudil za zmago delavskih pravic in krščanskega svetovnega nazora. Nekako vzrasli so v svojo skupnost in ne morejo razumeti, da bi v tej skupini bilo kaj drugačnih, kakor so oni sami.

Prelom s tradicijo, oddaljitev od že zasidrane grupe in ustvarjanje nove skupnosti nikakor ni lahka stvar. V našem slovenskem katoliškem narodnem javnem življenju so se že leta in leta kazale globoke razpoke, v katere je poleg nekaterih osebnih častihlepnežev in stremuhov zlasti JSZ pridno zabijala zagozo, da bi ta razcep čimprej dovršila.

Že desetletja in več so hodili svoja pota na veliko kvar naše skupne stvari. — Pa vendar, koliko časa ni prišlo do očitega preloma. Tudi tisti, ki so že zdavnaj uvideli vse to, niso mogli kar tako na kratko prelomiti. Še vedno so upali, da pride tudi v vrste JSZ spoznanje, iztreženje in vrnitev v katoliško skupnost. Vse so tudi poskusili, da bi se to zgodilo. Žal, smo se v tem varali. Vrnitve ni bilo, pač pa vsak dan bolj jasno teženje za razbijanjem. Teženju v dušah je sledilo dejansko razbijanje v življenju samem.

Poudarjali so sami, da so oni na levem mi pa na desnem bregu življenja in da med nami ni mostu. Zato so hodili tudi neprestano z onimi na levi in se jim pustili voditi. Vpliva od tam se niso bali, bali pa so se vsakega vpliva iz dosledno katoliških vrst.

Borbo za zmago delavskih pravic so kot kristjani naslonili na protikrščanski marksistični razredni boj. Dosledno temu so se nazivali socialisti — četudi cerkveno obsojeno — krščanske. V vsem gibanju so igrali le nekaj privešek socialističnega pokreta. Zavračali so misel, da bi lastna načela povedli v borbo za zmago. Vsa zborovanja so se skoro izključno vršila v marksističnih prostorih. Tja so tako neprestano vodili svoje članstvo, da je moralo imeti vtis, da samo nič ne pomeni.

V debatah so hvalili boljše vizem. Katoliški poročevalni službi, ki je slikala položaj za revolucionarje neugodno, niso verjeli, verjeli pa so nasprotnim vestem in jih širili dalje.

Krvoprelitja in morije katoličanov v Španiji so se po njihovih poročilih v besedi in tisku vršile v interesu demokracije in zdrave socialne revolucije.

Doma so pri občinskih volitvah z janičarsko besnostjo rušili katoliško skupnost in so se za njen poraz zvezali z marksisti. Nikoli tega pozabili ne bomo.

Doma podpirajo neresni, marksistično usmerjeni list »Kovinar«, ki ni vreden, da ga zaveden katoliški delavec kupuje in bere. Sami so ga raznašali in širili med našimi ljudmi. Sami so mu dali imena po svojih doktorskih prijateljih in mu dajejo tudi vse prej kot katoliško smer.

Doma napadajo katoliško prosveto in v »Delavski pravici« rišejo v uvodniku naša društva kot ponemčevalnice.

Doma, recimo, ZZD očitajo politično pripadnost, sami pa v vsem strokovnem gibanju pod vodstvom svoje »politične eksekutive« neprestano podčrtavajo svoje politično gledanje in ga vsiljujejo drugim v doslednem nasprotstvu s stališčem sedanjega slovenskega narodnega voditelja dr. Korošca. — Po svojih odbornikih razširjajo tudi zadnjo politično okrožnico Stanovnika, Breclja in drugih.

Avtoritati Cerkve se izmikajo in stavljajo mesto nje svoje nasilne razlage. Njen glas je zlasti v socialnih vprašanjih za nje glas vpijočega v puščavi.

Razodele so se tako misli mnogih src, da ni več mogoče tavati v temi. Resnica je prežarka, da ne bi razkrila napačnih potov, na katerih ne moremo obstati, če nečemo svojega lastnega uničenja. — Proti razbijačem smo zato vstali v obrambo slovenske katoliške narodne skupnosti mi, je vstala ZZD zaradi samostojnega doslednega katoliškega narodno-socialnega delavskega pokreta.

Naša pot in naša načela so jasna; jasna je zato tudi naša beseda, da je luč v temo in zmedo. Kakor se je Mahnič boril za zmago katolicizma nad zmedami liberalizma, se bojujemo tudi mi za zmago katolicizma nad zmedami socializma, komunizma, marksizma vseh vrst. Dolžnost vseh zares katoliških vrst in ljudi pa je, da nas v tem boju dosledno in neustrašeno podpro, da v novo dobo prinesò z nami vred

»Več luči!«

Prekletstvo nedeljskega dela

(Nadaljevanje)

Morda bo z ozirom na dosedanje tu obravnavane primere gospodarskega poloma zaradi posledic nedeljskega dela, kdo rekel, da se godi to samo tam, kjer poskuša človek sam s svojimi in svoje družine rokami, da si nekaj pridobi tudi z nedeljskim delom. Poglejmo danes drugi, tudi resnični primerek, ki naj nam pokaže usodo neprav majhnega podjetja, za katerega propast je mogoče navesti edino en vzrok, to je nedeljsko delo.

Podjetje je imelo obilico naročil. Bilo je tako rekoč brez konkurence v kraju. Zaposlovalo je okoli pet kvalificiranih delavcev ter skoro trikrat toliko vajencev. Vsi vajenci so delali brezplačno, poleg tega so plačevali sami prispevke za bolniško blagajno, ter povečini še visoke pri-

spevke na račun ukovine. V delavnici se je delalo, da je bilo veselje pogledati. Stroji so tekli, kladiva so pela, ognji žareli, ljudje so gibali, vse vedno v polnem tempu. Človek, ki je to opazoval, je nujno imel vtis, da mora tu vladati največje blagostanje. Za nekaj nasprotnega ni bilo nikjer nobenega vidnega razloga. Toda lastnik se je začel spozabljati ter je silil svoje ljudi tudi ob nedeljah in praznikih na delo. Medtem ko so drugi ljudje hodili mimo delavnice v cerkev, se je začelo tam delo, tako kot da bi ne bilo nikjer več ljudi, ki bi mogli podelati to v delavnici dneh, kar so morali tu napraviti ob nedeljah in praznikih.

Sledil je polom. Podjetnik je dobil še enkrat pomoč dobrih ljudi, da bi se rešil. Toda tudi se-

Kako mislijo naši mladi...

Dvajseto stoletje

Nas čas stoji na višku tehnične izobrazbe in dela. V skalnate gore vrta človek predore, izpreminja tek vodom in spaja morja. Nad nami mrzlo brne jeklene ptice in glušči šum tovarn oznanja čudovito človeško delavnost in sposobnost. Iz malih človeških bivališč in tudi iz sre se stari način življenja umika novim modernim metodam. S teh strmih višin napredka in spretnosti pa mora vse človeštvo s strahom gledati na razvaline notranjega, duhovnega življenja. Človek išče novih zvezd in sledi, nova svetovanja, v duši pa je zapuščen in prazen. Bolesno čuti svojo notranjo praznoto, a jo hoče zasuti še z večjo vnemo za praznimi vnajnimi uspehi.

Vsako leto se na svetovnem trgu pojavijo različna sredstva, da bi pomagala človeku pri delu in ga osrečevala. A kaj, ko ima človek vedno več in več potreb. Bogatin in berač, oba sta v neprestani borbi, da bi si pridobila vedno več zakladov, vedno več nesreče in gorja. Ljudje sanjajo o zlatih gradovih, ukletih kraljičinah in čakajo neznanega viteza, da bi jih potegnil iz zmede in stiske sedanjih dni. Ker so zavrgli duha in pravo Resnico, iščejo le bučnih zabav, da bi v svoji strašni osamelosti prevpili krik sreč.

Sama zunanost nas je, sam lišp in parada, sama forma brez duha in vsebine. Cesta nam kriči o tem in barake ter izmozgani obrazi, mi pa si mašimo ušesa, da ne bi slišali joka in solza, ki tudi zaradi naše nedelavnosti napolnjuje in pretresa zemljo.

* Plesne vaje akademikov se začnejo...

Očeta je v pijanosti ubil.

Darove za brezposelne pobira...

Zaradi nesrečne ljubezni sta šla v smrt.

Vsak večer ples, igra jazz-band.

Proletarci! Vsi na protestni shod! Kapitalizem nas bo zrušil!

Veličastna maškerada. Umetniške maske. Dobček za brezposelne!

Kdo pride? Kdo igra? Greta Garbo. Najnovejši film.

Kako postanem in ostanem lepa?

„Delavska pravica“ in društva

Delavska pravica je v 25. številki letos prinesla izpod porea Jožka Jurača uvodnik pod zaglavjem »Mi mladi«. Neverjetno je, kaj ta tu piše o naših društvih in o njihovi koristi. Tam pravi, ko govori prej o strokovnem gibanju: »Kaj nam pomagajo vsa druga društva, ki tako vabijo posebno mlade delavke in delavce v svoje vrste?! Nič, prav nič! Nasprotno! Naravnost škodijo nam, ko ubijajo v nas voljo za našo delavsko borbo in nas skušajo prepričati, da tako, kakor je, mora biti. Dosti smo že garali delavci po raznih društvih, pri tem pa se gospodarsko in socialno kot stan vedno bolj pogrezali v odvisnost, izkoriščanje, v pomanjkanje in siromaščino...« Tako govori delavec Jurač o društvih, ko se je vendar sam v njih izobrazil in se ima prav njim zahvaliti, da more pisati celo uvodne članke v »Delavski pravici«. Tako govori z njim »Delavska pravica« o raznih društvih, o katerih vemo, koliko energije svojih duševnih sil je vanje položil pokojni dr. Krek. Zlasti Jeseničanom bo težko dopovedati, da je bilo delavsko življenje po naših društvih delavstvu v pogubo mesto v blagoslov. Jeseniško delavstvo in vsa jeseniška javnost prav dobro ve, da se imajo Jesenice z delavstvom vred za svojo visoko kulturo za-

Tablete za hujšanje. Kmalu dobite lepo linijo.

Tak je razkrinkan obraz sedanje družbe in taka je bila slika tudi v Rimu pred propadom. Panem et circenses! Kruha in iger! Na eni strani smeh, rdeča ustna, poljub in šampanjec, na drugi pa kletev, upor, tuberkuloza in stradanje. Tam nališpana dama s psičkom v roki, rdečimi nohti in udobno limuzino, tu pa trohnoba, obup, cunje in kup bledih obrazov. Pa zakaj vse to, ali mar ni pomoči? O, je!

Že dvatisoč let neomahljivo stoji Cerkev, ta večna zmagovalka. Že dvatisočletja v pogubo in zveličanje blesti največja zapoved ljubezni do bližnjega. In kdo je kriv, če zapovedi ne izpolnjuješ, če je potem gorje in beda. Seveda Cerkev, kar po Njej; Ona je vsega kriva, ker je s svojim naukom in delom pokazala pravo in edino možno rešitev iz teme. Dokler bo na svetu tako mišljenje, zaman upamo in delamo »fronte delovnega ljudstva«, zaman čakamo odrešenja iz »rdečega raja«.

Ravnovesje v človeški naravi se je premaknilo Duša in telo nista v ravnotežju. Kako se je spozabil človek! Na dušo je pozabil, večnost zatajil, Bogu se izneveril, nebesa odklonil, zavrgel milost in preložil težišče človeškega dostojanstva iz duše na telo. Tako so ugasnile svetle zvezde nadnaravnega življenja; glava in srce pa sta polna zemeljskih malikov: denar, čast, jed, pijača, parfum, valček...

Razpadel je red v človeku in nujno je moral propasti tudi red v človeštvu. Kjer popuščajo temelji in glavni stebri, tam so kmalu samo ruševine. Zgrinjajo se sicer mase gledalcev in poslušalcev, a prizor je — velika razvalina. Vpostavite zopet red v človeštvu! Mojster je Kristus! Izvedite njegov načrt, njegov program! Priznajte Bogu njegovo suverenost nad veselstvom in človekom! Priznajte veri njeno oblast in učinkovito moč za blagor narodov in držav! Priznajte duši prvenstveno mesto v življenju in priznajte slednjič, da ima naravni red najsigurnejše jamstvo v nadnaravnem redu, ki korenini v Bogu! Gorje, duhovno in materialno, na svetu se dviga iznad razvalin in gorja — v dušah. — mir.

hvaliti predvsem društvenemu življenju, zlasti življenju v katoliških društvih. V njih so se vzgajali in izobraževali tudi vsi vodilni borci delavskih strokovnih pokretov.

Nasproti »Delavski pravici« in njenemu ozko-srčenemu stališču postavljamo mi stališče širokega duha dr. Kreka, ki ni gradil samo enega stebra, ampak je zidal celotno stavbo narodnega kulturnega in gospodarskega življenja. Delavstvo naj poleg borbe za vsakdanji kruh skrbi tudi za svojo katoliško vzgojo in času primerno izobrazbo. Naj zato z veseljem v svojo lastno korist za razširjenje svojega obzorja v plemenitenje svoje srčne kulture in omike vstopa v razna društva, naj jih po svojih močeh pomaga graditi ter njihov pokret utrjevati v svojo in skupno narodno korist.

Sv. Miklavžu dobrohotno v vednost,

da si ne bo belil trudne glave,

kako bi zadovoljil otroške vrste!

Poslušaj, Svetec, ali ti je znano,

kje Krekov dom stoji?

No, dobro, tam v trgovini se marsikaj dobi,

kar pridno deco razveseli!

Le pridi! Radi in poceni ti bomo postregli mi.

ne bo dopustila zavlačenja plačil iz tega naslova in da bo tistim, ki jih ne bodo hoteli izvršiti v prvih dneh decembra, vodovode enostavno dala odklopiti.

Preobremenitev železniškega osobja na jeseniški železniški postaji je čim dalje večja. Na noben način zaposlenim ni več mogoče, da bi svoje naloge točno in v redu vršili. Nujno je potrebna nastavitve novih moči, ker tako ne more več naprej.

Sv. Križ nad Jesenicami

Na potu iz Plavškega rovta na Jesenice se je eno zadnjih nedelj ponesrečil voznik, ki je ta dan vozil v dolino hlo-de. Padel je pod voz, da si je zlomil nogo ter so ga morali prepeljati v bolnišnico. Tudi blagoslov nedeljskega dela!

Boštjanov hotel, last stavbenika Belcijana, bo s prihodnjim letom znatno povečan. Lastnik bo zgradil nove garaže, veliko zaprto verando in 20 tujskih sob. Redke podjetnosti se s stališča tujskih prometnih koristi kraj veseli.

S Koroške Bele

Pri nas smo igrali v našem katoliškem domu »Krivoprišečnika«. Prav dobro so igralci rešili svoje naloge. Mala dvorana je bila natrpano polna in polna priznanja igralskemu osobju. Le tako naprej!

Iz Zabreznice

Čitateljem bo morda še v spominu naš letošnji lepo uspeli misijon, o katerem smo pisali v listu »Na mejah«. Takrat pa smo tudi poročali o grdih klevetah neke gostilniške deklina, s katerimi je hotela omadeževati čast očetov misijonarjev. Hotela je pozneje sicer vse utajiti, toda se ji ni posrečilo. Te dni je prejela ona in njen pomočnik ter razširjevalec grdih laži od sodišča primerno nagrado. Morala bosta v luknjo in plačati vse pravdne stroške, da si za naprej zapomnita lepe nauke g. sodnika.

Z Bleda

Tukajšnji šolski upravitelj g. Grad Boris, ki je v bivšem nasilnem režimu mnogo trpel zaradi svojega neustrašnega katoliškega stališča, je bil imenovan za šolskega nadzornika radovljanskega okraja. Zasluznemu možu k imenovanju čestitamo v svesti si, da bo svojo odgovorno službo vršil v korist prosvete in naroda.

Fare in kraji v Radovljanskem okraju, dopisujte v list „Na Mejah“

Z Boh. Bistrice

Romanje so priredile vse tri bohinjske fare 17. in 18. novembra na Sv. Goro pri Gorici. Vseh romarjev je bilo 265. Romanje se je vršilo v največjem redu. Vse je bilo zadovoljno. Vsa pohvala gre voditeljem, zlasti g. dr. Pavlu Robiču. Na tem mestu naj mu bo izrečena zahvala. Omembe vredno je, da je romarjem v vsakem oziru šla na roko italijanska oblast, naše pa večji del.

Poln življenja je naš prosvetni dom. Prav je tako. Zlasti mladina je navdušena. Vsi smo tega veseli. Le par nasprotnikov to boli.

Naročajte list »Na Mejah«, saj 50 jih mora biti v naši fari.

Slavko Savinšek:

Med Mežakljo in Mirco

(Dalje)

In je sanjala Anica o obeh, dokler se nista oba strnila v enega ter je v spanju jokala, ker ni mogla dognati, kdo je od njiju obeh, ki se je zlil v enega.

Nad vsemi je držala razprostrte roke tiha jesenska noč. Vse je molčalo pod njo, samo v tovarni so se vrtela kolesa v strojih in kladiva votlo pela. Ogromni dimniki so sipali trepetajoče plamen v nebo, kakor da hočejo med zvezde vzplamteti.

Luna pa ni vzšla in zvezde so za meglami spale.

Drugo poglavje.

Hlastno je odprla pismo in ga brala:

Moja Anica!

Niti oddahniti se nisem utegnil in odpočiti od dolge vožnje. Zalil me je velikomestni val, pljusnil mi čez glavo ter me potegnil v svoj vrtinec. Z vsem naporom sem sunil krog sebe, da me ni potegnilo na dno in mi sape zaprlo. Slovo od Tebe mi je lebdelo pred očmi in v srcu in Tvoja obljuba mi je bila kakor zvezda mornarju, ki se potaplja. Z obema rokama sem zagrabil v knjige ter vsemu drugemu zaprl ušesa in oči.

Tvoja slika stoji na mizi pred menoj. V sobi je tiho; od petrolejke veje mehka toplota v moj obraz zdajle, ko Ti pišem. Noč je in mir v tem velikem mestu. Ne morem dalje s črkami. Iz papirja pred menoj se mi smejejo Tvoje oči in vabijo v svetlo globočino duše...

O, kako si daleč od mene in vendar, kako si mi blizu. Da bi Te skoro z rokami dosegel, da bi Te z glasom in pogledom pobožal in si tako tesno pri meni vse te dni — cela vrsta jih je že — odkar je dalja zrasla med nama, odkar čakaš mojega pisma iz tujine. Sam ne vem prav, kaj mi je držalo roko, da Ti pišem šele danes. Morda zato, ker je Tvoja slika tako živa v meni vse te dni, zato, ker prav ta čas šele vem in slutim, kaj in kdo si mi Ti, Anica!

Kako si vzrasla v moje srce! Prav v dno so korenine pognale, da Te nič ne iztrga iz njega. Piješ kri mojega srca iz njega žive korenine, iz nje poganja rdeči cvet!

Sladko je med delom v duši človeku, ki ve,

zakaj, za koga dela in se muči. Ves čas nisem imel cilja jasno pred seboj. Danes pa se mi smeji tako žareč in plameneč, da mi je v roke toplo, da bi knjige kar tlačil vase: čimprej bi rad končal, da bi mogel najin sen in svojo obljubo sploiniti. Kajne, Anica, tudi Ti nisi pozabila, kar so mi Tvoje ustnice obljubile z besedo in Tvoje oči s pogledom in Tvoje dlani objemu mojih prstov. Da boš zmerom le moja, da me počakaš! Še veš?

Glej, vse to gori pred menoj in me greje in kakor da ni slike pred menoj, pravijo Tvoje oči svoj veliki: Da!

Tako boš cvetela pred menoj vse dotlej, dokler ne pridem do cilja.

Kaj delaš Ti, Anica? Si kaj pridla v knjigah? Ali ni lepo, ko takole človek grebe iz knjige, kakor bi z grebljico brskal po živem človeškem srcu in svoje srce na široko odpre, da se zlije vsa ljubezen, vse hrepenenje, vsa boleost in vse solze iz njih vanj. Anica, vredno je živeti. Ti in knjiga! Dovolj mi bo!

Glej, da mi kaj kmalu odgovoriš, saj si mi obljubila, da ne boš samo mislila name, ampak na papirju povedala, kaj misliš. Kajne, Anica?

Povej jim, da se vseh spominjam. Tudi Joži reci to, čeprav me je zadnje dni malce mrko gledal, kadar sva se dobila pri vas. Zavidam mu srečo, da Te sme videti vsak dan. Tega mu nikar ne povej. Sicer pa, čemu bi mu tudi zavidal? Saj zanj ni v Tvojih očeh tiste luči kot zame, v besedi ni vonja kot zame dehti. Pač ljub znanec, tih in vdan, drugače nič. Čemu bi mu potlej zavidal!

Povej moji Anici, kako mi je dolgčas po njej in da zmerom, zmerom nanjo mislim. In še ji povej, da imava še dolgo pot pred seboj do vrha sreče, ali da je pot svetla in prijetna in lepa, med samimi cvetkami in ptičjim petjem — ker gre ona z menoj ob moji roki. Ji boš povedala? Pa še, da nama bo pot hitro minila, ker jo hodiiva skupaj. Ali ji boš vse to povedala, Anica — moji Anici?

Težko bom čakal, da mi odgovoriš. Še težje, da Te vidim iz oči v oči in slišim Tvojo besedo. Pa bom že nosil in prenesel, ker vem, da je Tebi enako. Zato Ti pošiljam pozdrave: kakor beli golobčki naj Ti sedejo na rameni moje misli in Ti pošepetavajo v ušesa: Anica, pozdravlja Te Tvoj Dreja.

Praga, dne 25. oktobra 19... ob 10. uri zvečer.
(Nadaljevanje prihodnjic)

Za sv. Miklavža

je najprimernejše praktično darilo, katero si pa lahko nabavite prav po nizki ceni v lepih najnovejših vzorcih. N. pr. damsko volneno blago po 18 do 20 din itd. dobite v novi manufakturni trgovini

PRI „JERNEJU“

JESENICE — GOSPOSVETSKA C. 42

Za vse

smo nastavili vsemu blagu nizke cene, zato se potrudite tudi Vi k

Radoslavu Dolinarju
trgovina z mešanim blagom
Jesenice, Gosposvetska 11

Damski plašči, moški klobuki, hubertusi, pletenine, rokavice, kravate itd.

NAJVEČJA ZALOGA!

ZADRUŽNA TISKARNA

registrovana zadruga z omejeno odgovornostjo

se priporoča za tiskanje časopisov, revij, prospektov, reklamnih letakov, lepakov, vabil za javne prireditve, tiskovin za obrtnike in trgovce ter vseh v tiskarsko stroko spadajočih del

LJUBLJANA, TYRŠEVA CESTA 47

JOŽE KOŠIR-JESENICE

Za električno

Vam nudi vse najugodnejše

Jože Markež

Jesenice, Murova, tel. 605